

„אבא קטינא“ וכן חסותו

עוד הערב כנגד טארי. אתה תקבל את 300 הדולר שלך?!

*

כשהגענו למחוז פנצנו, העיפה בי גברת בעלת שערות שיהבה — מנהלת מבט מופתע ומודאג. והנה האיש שאתה אומר להעמידו נגד בילי? "שאלה. "זהו ה"סייח" שלי", השיב אבא קטינא. בחריפות כלשהי.

הגישו לי ארוחת צהרים. אכלתי, וכשהבליעה האחרונה עודנה בפי, עליו תי לחדרו של אבא קטינא, נשכבתי ונרדמתי מיד.

כבר היה לילה כשהתעוררתי. איש גזק, בעל עינים תפוחות, מישש את רגלי כמזמחה ומבין.

"זהו י. ד., המאמן שלי" — הסביר לי אבא קטינא. "בשעות הפנאי שלו הוא עובד גם כנהג מונית".

התלבשתי, ותוך כדי כך הערתי לאבא קטינא, שכבר שנתיים לא שמעתי שמי דברים על טארי. "הוא אדם בעל ערך", הוספתי. "מה עשה במשך שנתיים אלה?"

"הוא חילל את שמו הטוב", השיב אבא קטינא במרירות. "הערב ינסה להשיב עטרתו לישנה. עליו לנצח בכל מחיר, כי איש לא ישלם לו בשביל כיום נוקיאוטו".

שאלתי את בן-שיחי אם טארי מסוגל עדיין בכלל להלחם במאבק-בוקס רציני. הוא נענז באיטיות בראשו. "לו שמע בקולי, יכול היה להיות היום אלוף המשקל הכבד". וכשגיליתי את הפתעה, הוסיף אבא קטינא בזעם: "הייתי מנהל ענייניו".

שאון-קולות מתגבר והולך הרעיד את קירות חדר-ההלבשה.

"נסתיימה המחצית הראשונה של ההתחרות", העיר י. ד.

אבא קטינא אחז בכתפי.

האיש שתתייצב כנגדו עכשיו, חונן בסגולות מצוינות. הוא יודע להכות ויודע להתאגרף, אלא שבמקום להתאמן הוא מבקר בבתי הקפה ובאולמי הריי-קודים. אם תוכל להחזיק מעמד משך ששת הסיבובים הראשונים, הרי אבוד הוא. אבל עד לסיבוב השביעי, השמר. זהו בעל-היטים ומנהל."

*

בטרם נדם קול הוגג, הסתער עלי טארי כשור משתולל, מתוך תקווה להבקיע על ידי התקפת-פתע את הגנתי, שחשב אותה לכיבוני בלבד. אבל הצי

משקל-כבד שתייצב. כנגד בילי טארי בהתחרות גדולה, שצריכה היתה להתקיים עוד באותו ערב, בטאמפה; כי האיש שקיבל על עצמו את התפקיד בראשונה, שיכר אמש את ידו בשעת האימון.

אבא קטינא נדם משך דקות מספר, ואחר שאל אותי פתאם:

"שמך הוא שם פולני, האין זאת?!" "לא", אמרתי, "שמי שם יהודי. אני נמנה על צאצאיהם הישירים של אברהם ושרה".

אבא קטינא נראה כמתבצר מאחורי חומה של שתיקה. "הרי לך שוב הדבר הרגיל", חשבתי בלבי. "בו ברגע שאתה אומר להם כי יהודי אתה, נסגרות לפי תע כל הדלתות כבמגע מטה-הקסם".

"תמיד שאלתי את עצמי, מה הייתי עושה לו נולדתי בעורו של יהודי", אמר לבסוף הוקן, כמדבר אל עצמו. תגובה בלתי-צפויה זו חדרה ללבי כקרי-אור.

"היית נשאר בדיוק אותו אדם", השבתי לו.

הוא הניד בראשו.

"לא, היה עלי להלחם מלחמה קשה יותר מדי כדי לעמוד על נפשי. הייתי צריך, כמו שאתה צריך עכשיו, לגנות לרכוש לי השכלה. ולבסוף אולי הייתי מגיע למשהו..."

*

אור היום התחיל חודר מבעד לערי-פלי הבוקר. בהרגשה כלשהי של אי-נוחיות אמרתי לאבא קטינא, כי החלטתי שלא לרדת בגיינסטחול, אלא להמשיך בדרכי עד מיאמי.

"חשבתי כי אתה חוזר לאוניברסיטה", אמר.

"כן, אני חוזר שמה, אבל קודם לכן עלי ללכת ולתבוע כסף מאדם אחד בשם וילי. הוא גזברו של ארגון, אשר שלח אותי לסיבוב התחרויות-בוקס בכמה ערים קטנות, וחייב לי כ-500 דולר. הוא גר במיאמי, ואם לא אפגוש אותו שם, אחכה לו, ואערוך בינתיים כמה התחרויות כזי להתקיים".

"הנח זה", אמר אבא קטינא בקול זועם. "לימודיך קודמים".

"אם לא אקבל את הכסף, לא אוכל אף לחשוב על לימודים. כדי להמשיך בלימודי השנה, עלי לסלק קודם את חובתי מן השנה שעברה — 300 דולר".

שוב דממה. אחר שאל בן-שיחי:

"במי התחרית במשך הקיץ?!"

נקבתי בכמה שמות.

"אין זה יתכן? הרי כל אלה אגרופים מנוסים הם, אנשים ממדרגה ראשונה".

הסברתי לאבא קטינא, שמארגן-הסיי-קוב השכיר אותי למארגני-ההתחרויות המקומיים לאחר שטיפר להם סיפורים דמיוניים על גבורתי בקרב; ואז הכי ריח אותי לגשת ללא כל התאמנות לסידרה שלמה של התחרויות. בנות 10 סיבובים כל אחת.

"הבנתי?!" הפליט אבא קטינא. "לה עמיד חובב צעיר שכמוך מול אנשים ממדרגה כזאת! ההיו לך מקרים שיוכלת לעמוד בהתחרות עד הסוף?!" הוצאתי מכיסי גזרתי-עתון מהוהה, בן שיחי קרא אותה. תוך כדי נהיגה במכונית, שנעה ונדה, דרך אנכי, בצורה מדאיגה.

"לא ייאמן?!" מלמל אבא קטינא, בהחזירו לי את גזרתי-העתון ובהסתכלו ישר נכחו בכביש שלפניו. "אבל ניצחת את כולם?!"

מקץ כמה שניות פנה אלי פתאום והוסיף: "בוא עמי לטאמפה, ואני אעמידך

בוקר קודר אחד בספטמבר, עם עלות השחר, קפצתי ממכונית-המשא שהבאתני ללייק-סיטי שבצפון פלורידה. נכנסתי לאחת המסבאות הפתוחות במשך כל הלילה, זרקתי את מזונתי לקרן-זווית והזמנתי כריכה.

מלבדי ישב במסבאה רק לקוח אחד — אדם רוה, בא בימים, שאכל מרק בשך מתוך צלחת. מתחת לכובע-הפנמה שלו מעורף-השולים ירדו שערות-שיבה מדובללות עד לערפו למטה. הוא הסתכל בי במבט בוחן, אך לאחר שהעניף מבט במוזותי, שנשאה עליה את כתור-בת האוניברסיטה של פלורידה, התרחבו פניו בחיוך.

"כלום לא ראיתך כבר באביב השנה שעברה בס"ט אוגוסט, ערוב בו זכית בתואר אלוף חובבי-הבוקס במשקל כבד?!"

"כן", אמרתי, מופתע כלשהו. בן-שיחי שקע דגע בהרהורים, והיטיף:

"אתה שעה לא היו עניין תפוחות כפי שהן היום".

ענית לו שהפכתי לאגרוףן מקצועי. "העזבת את לימודיך?!"

"להיפך, הפכתי למקצועי כדי שאוכל להמשיך בהן".

הזקן דחף את כסאו אחורנית ואמר לי אחרי דממת-מה:

"אם יש ברצונך לנסוע לאוניברסיטה, אוכל לקחתך עמי. אני עובר דרך גיינסטחול".

כשמכוניתו הישנה התגלגלה בקשב קוש מחירי-אזנים על פני הכביש הח"דש משנת 1941, התחיל יידי החדש — נקרא לו בשם "אבא קטינא" — לספר לי על האגרופים המהוללים של תור הזהב. הוא אימן והדריך אגרופים מאז שנה 1910, עכשיו "כמעט ומשך את ידיו מן העסק", אך בכל זאת הסכים לעזור למארגן-התחרויות אחד למצוא

ט.ו.א. לאמריקה

מטוסים משובחים בעלי 4 מנועים; חבר עובדים אמריקאיים מנוסה; ארוחות ללא תשלום; שרות אדיב.

שויצריה איטליה

קשר עם מרכזי העולם העקריים. מנה אל סוכן הנסיעה שלך או טלפן: ט.ו.א. תל-אביב מס' 5788

לחתי לשמור על מרחק-מה ממנו, ומחפסה יפה ספגתי את כל מכותיו בזרועותי, כתפי וכפפותי. נתתי לו להתקרב, ונתתי סובותי בעיגול תחת מטר המהלומות. וכל פעם שהסכמתי להתיצב נגדו, השתדלתי להפריע לתנועות זרועותי; אמר גם, גם ברעעים אלה לא נתליתי בו, ולא מנעתי מלחזור מדי פעם בפעם על נסיונותי הפראיים להכריעני.

אחרי התנגשות ראשונה זו הבין טארי, שאינני "ירוק" — תגלית שכפי הנראה השרתה עליו יאוש, כי מאבק זה היה בשבילו, מבחינה מסוימת, מל-פניה לחיים ולמוות.

פתאם חלף, במהירות הבזק, כאב צורב בראשי. טארי השקיע זה עתה את אגודלו באחת מעיני. מסנור לגמרי הפניתי לו את גבי ונאחזתי בחבלי הזירה, כשמכות נוראות ניתכות בלי הרף על עורפי ועל חלצי. אחר חזרתי והתיצבתי נגדו, וניסיתי להלחץ אליו, שלא יוכל לפגוע בי, אבל ברגע זה הכה טארי מסה חזקה, מנוגדת לכל הכללים, בגבי עיני. בכך נסתיים הסיי-קוב הראשון.

אבא קטינא מחה גמרצות לפני השורף על דרכי-המאבק הבלתי-חוקיות של טארי. אך השופט, שכונאה לא ראה מאומה, הסתפק במשיכת כתפיים.

הסיבוב השני היה סיבוב של ציפיה משני הצדדים. ניכר היה, שטארי מקמץ בכוח התנגדותו המוגבל, ואני מצידו חיכיתי לרגע בו יאפסו כוחותיו ואוכל להתקיפו. קהל הצופים החל לרקוע בקצב ברגליו, או הסמער טארי עלי, והנחית עלי מכות חזקות ונאמנות. נעקצתי ממנו שוב הפעם — אבל טארי חידש את המגע, שיתק את זרועותי, וקירב את אפו קרוב קרוב לאפי.

"התלחם או לא, יהודי מזוהם?!" הפיט ליט לעומתי בין שיניו. ותוך כדי מילים אלה ירק בפני. משך חלק של שנייה לא יכולתי לעשות מאומה מלבד להסתכל בפני יריבי. כבר היו מקרים שהרגשתי פחד בשעת התחרות — אך מימי לא הרגשתי שנאה. דחיתי את טארי ביבשות מעלי, והסתערת עלי. הוא עבר את הזירה במעידה וניתו מעל החבלים.

פתאום הרגשתי שהניי שוב על עני מרחף עליו. שמעתי קול ממרתקים אומר: "שש". הענן כאילו התקשה. "שבע?!" ב"שמונה" ניסיתי להרים אחת מברכיי, ב"שע" עמדתי על רגלי. ירקתי מפי שן עקורה, ובו ברגע הרגשתי כאב נוקב בחניכיי.

טארי כבר התקרב בערנות, מוכן ומוזמן להכות בי את המכה הניצחת. הצלחתי להחליש את הסתערויותי, וללחצו לתוך פינה. אחר כך הכבדתי עליו את

הוצאת ספרים נ. טברסקי, חברה בע"מ

הופיע הספר השני בסדרת הרומנים עיר קסומה תעלומה ואין קורא לה

הגדה של שדושה דורות יהודים בצפת מאת יהושע בריוסף

הספר הראשון עצי שטים עומדים זכה בפרס אוסישקין תש"ט

"...יהושע בריוסף הוא עצמו בן-צפת, שכבר קנה לו שם כסיפורים ובמחזות חשובים. ברומן החדש שלו, "עצי שטים עומדים", הגיע לשיא יצירתו האמנותית... תיאורי-נוף יש ברומן של בריוסף שמעטים כמותם בספרות שלנו, והלשון של הרומן היא חדשה ועשירה". מתוך מסקנות ועדת השופטים.

— מחיר כל ספר 900 פרוטה —

ההפצה הראשית: י. ברונפמן, רחוב צלנוב 2, טלפון 3452.